

[Udenrigsministeren]

Jeg har valgt at besvare spm. nr. S 29, S 30, S 31 og S 32 under ét.

Krigshandlingerne i Nagorno-Karabakh fortsætter på trods af utallige våbenhviler samt omfattende internationale bestræbelser på at finde en fredelig løsning på konflikten. Den seneste våbenhvile blev indgået den 21. september 1992 af forsvarsministrene for Armenien og Aserbajdsjan ved russisk/kasakhsk mellemkomst. Denne våbenhvile er allerede brudt.

Inden for CSCE-regi oprettede man i maj 1992 Minskkonferencen. Denne konference er fortsat ikke kommet rigtigt i gang. Der har været afholdt en række forberedende møder i Rom under ledelse af den italienske formand for konferencen. Blandt de væsentligste udestående spørgsmål er, hvordan de armenske og aserbajdsjanske befolkningsgrupper i Nagorno-Karabakh skal repræsenteres på Minskkonferencen.

Armenien har appelleret til FN om, at denne organisation medvirker til etablering af endnu en våbenhvile samt, at FN i samarbejde med CSCE søger nye veje for at finde en fredelig løsning på konflikten.

Regeringen støtter de internationale fredsbestræbelser og søger i den forbindelse i samarbejde med de øvrige EF-lande at lægge pres på parterne i konflikten for at finde en fredelig løsning.

Det er den generelle opfattelse blandt vestlige deltagere i forberedelserne til Minskkonferencen, at hverken Armenien eller Aserbajdsjan indtil nu har været villig til seriøst at anvende de muligheder, der ligger i Minskkonferencen, for at nå frem til en fredelig løsning på konflikten, idet ingen af parterne har syntes villig til at indgå de nødvendige politiske kompromiser for at få konferencen i gang.

Situationen i Nagorno-Karabakh og de tilsyneladende forgæves internationale bestræbelser på at finde en fredelig løsning på konflikten får mig til at understrege, at international mægling kun kan lykkes, såfremt parterne selv er indstillet på at nå frem til en fredelig løsning. Trods alle hensigtserklæringer og appeller om international forståelse og mægling fra alle parter i konflikten har dette hidtil ikke været tilfældet.

Spm. nr. S 30

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at ingen del af Armenien annekteres af Tyrkiet eller Aserbajdsjan?«

Begrundelse

En amerikaner har fremsat planer om, at Armenien burde afstå et område i syd, så Tyrkiet får adgang til Bakus olie. USA har hverken tilsluttet sig planen eller taget afstand fra den, men har ladet Armenien forstå, at fred med Aserbajdsjan er en forudsætning for hjælp fra USA. Der er tilsyneladende ingen forståelse i USA eller Tyrkiet for, at Armenien er den svage part, som i vort århundrede allerede har afstået langt mere end rimeligt til de tyrkisktalende lande.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 29).

Spm. nr. S 31

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at Nagorno-Karabakh ikke udslettes som armensk kulturområde med en eller anden form for selvstyre?«

Begrundelse

Armenerne kontrollerer nu under 2/3 af området, og de er under voldsomt bombardement, og mange flygter. Forholdene ligner Jugoslaviens, men har ingen større international opmærksomhed.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 29).

Spm. nr. S 32

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at der lægges pres på Aserbajdsjan, så den vedvarende beskyddning af Armeniens grænseområde i et bælte på 20 km ophører?«

Begrundelse

Armenien er under dobbeltild, da Aser-